

3 juli 2018

Fietsblog OKW-5: een missie en enige sporen van oorlog

Wanneer ik bij het kloosterdorp Steyl aankom, fietst er net een schoolklas weg. Ze hebben het Wereldpaviljoen van het missiemuseum bezocht. Ze dragen allemaal reflecterende veiligheidsvestjes. Blijkbaar wordt de voorzienigheid door de begeleidende leraren toch niet helemaal vertrouwd. Door de open deur loop ik naar binnen en meld me bij de kantinebalie voor een kopje koffie. Het missiemuseum is echter gesloten. Doordeweeks zijn ze vooral voor schoolklassen open, de volgende staat al achter me te dringen. Dat hebben ze goed voor elkaar hier.

Toch kan ik nog snel een glimp opvangen van de collectie wanneer ik treuzelend en via een kleine omweg naar de uitgang loop. Ik zie Afrikaanse maskers, beeldjes van donkergekleurde mensen, kleurige kralenkettingen, snuisterijen en veel opgezette dieren. Je vraagt je af of dat in deze tijd nog wel kan. Het antwoord op die vraag is een aarzelend: ja. Het hele kloostercomplex, ter grote van een klein dorp met ooit een eigen door stoom aangedreven elektriciteitscentrale, is een bevroren tijdsbeeld. De wijze van verzamelen en manier van presenteren van de voorwerpen geeft daarom een juist beeld van hoe men sinds de stichting van de Congregatie van het Goddelijke Woord in 1879 dacht en handelde. En het toont de impact die het katholieke geloof tot ongeveer 1950 in deze regio had en nu in mindere mate nog steeds heeft.

Het doel van de Congregatie was het opleiden van missionarissen en hen uit te zenden over de hele wereld. Daar zouden ze niet alleen het katholieke geloof verspreiden, maar ook bijdragen aan een betere samenleving. De eerste missionarissen werden uitgezonden naar China en Indonesië. Vanaf het begin stuurden ze interessante voorwerpen uit de regio's waar ze werkten terug: opleidingsmateriaal voor nieuwe rekruten. Zonder film of foto zijn echte voorwerpen de enige representanten van hoe het er in andere landen uitziet. De collectie groeide in de loop der jaren zodanig dat er in 1931 een apart gebouw voor is neergezet. Zoals het toen is ingericht, zo staat het nu nog. Wel is er, om aan de tijdgeest tegemoet te komen, voor de schooljeugd het een en ander toegevoegd. Zo stap je via een Fokker Friendship de tentoonstelling binnen, alsof je op vliegreis gaat naar verre bestemmingen. Maar ook dat is een manier van presenteren, die al aardig ingehaald is door de tijd.

Wanneer ik in Steyl de pont naar de overkant van de Maas neem, krijg ik vanaf het water nog eens goed zicht op het kloosterdorp. Maar deze route heeft nog twee toetjes voor me bewaard. Kerken en kloosters zijn mooi, maar kastelen mag ik het liefst zien. Kasteel D'Erp in Baarlo is tijdens de tachtigjarige oorlog gebouwd en was net als de rest van het Overkwartier in Spaanse handen. Zowel Willem van Oranje als zijn zoon Frederik Hendrik hebben dit kasteel belegerd. Het heeft wel wat wanneer kinderen in de voetsporen van hun ouders treden. Maar het grootste toetje moet dan nog komen. Het is een feestzaal die in 2015 bovenop een in 1945 vernield

kasteel uit 1250 is gebouwd, dat zelf ook weer bovenop een kasteel uit 950 is gebouwd. Wanneer je van onderaf naar boven klimt, kom je de verschillende bouwstijlen uit de verschillende periodes tegen. En helemaal boven heb je een schitterend uitzicht over de bocht die hier bij Kessel in de Maas zit. Ik ga echter niet binnen zitten, maar zet me aan een tafeltje op het terras hoog boven de Maas. Een machtig gevoel en een prachtig uitzicht. Zo kan ik ook de pont in de gaten houden, want ik moet weer terug naar de overkant, naar mijn slaapplek voor vannacht. Morgen wacht me daar de ‘Vier Kerken, Één Verhaal’-tentoonstelling in Roermond. ‘Dat is een kwestie van geloof, geloof ik’: zong Doe Maar. We gaan het zien!

Zelf deze route ontdekken?

Bovenstaande blog gaat over [traject 5](#) van de route [Fietsen over Grenzen](#). Dit traject loopt van Voort naar Ooijen. [Lees meer over dit traject](#).

Geschreven door Marc Beek

Mijn naam is Marc Beek (54 jaar, Harderwijk) en ik ga Fietsen over Grenzen. Ik ben een ervaren vakantiefietser, dus weet mijn tempo aan te passen aan de schoonheid van het landschap en de bezienswaardigheden op de route. Al fietsend ga ik op zoek naar de geschiedenis van toen en dat in woord verbinden met het leven van nu. Want die grens uit het verleden vormde dan wel ooit een barrière, vaak was het ook een aanmoediging om grenzen te verleggen.

Deel deze pagina op social media:

< Vorige

Volgende >